

Cseréptörés az IKV-nál

Itt is „kiborult a bili” — Melyik szakszervezet „illegális”? — Nem a dolgozók pazarolnak Egyre kilátástalanabb belharcok

Nem tudván, miként alakulnak majd a szege-di ingatlankezelés belharcai, azon igyekezünk, hogy a felfestett szálakat tovább gombolyítsa, minél közelebb jussunk ama gordiusznak tűnő csomóhoz, melynek kibogozása egyelőre reménytelennek tűnik.

Képletesen — egy ott dolgozó szakmunkás szavaival — szólva, az IKV-nál „kiborult a bili”.

— Ki az a Szolidaritás? Mi ez az illegális szervezet? — kérdezte egy dühös IKV-alkalmazott, aki úgy érezte, beletapostak tisztas becsületébe a sajtó útján a nevezett munkásszövetség tagjai, amikidőn állásfoglalásukban közzétették meggyőződésüket. Eszerint „a vállalat dolgozóinak többsége, tisztas béralku mellett, becsületesen végzi feladatát, s munkájával a város polgárait kívánja szolgálni... (de) a szándékaik ellenére is alacsony színvonalon megvalósuló szolgáltatásokért, a felelőtlen, pazarló gazdálkodásért a vállalat jelenlegi tehetetlenség, hozzá nem értő vezetőit — nagyon is konkrét személyeket — terheli a felelősség... (s ezért) a dolgozók már bizalmukat veszítették a főntről kinevezett vezetőkkel szemben. Maguk választotta vezető testületet, és alapjaiban megreformált szervező-irányító gárdát akarnak látni az IKV élén.”

Mivel nyilatkozatuk lapunk hasábjain hirdette, hogy „nem a dolgozók pazarolnak!” az ellenkező véleményen levőket is megkívtunk hallgatni, s erre az Ingatlankezelő Dolgozók Szakszervezete részéről igény is mutatkozott.

A jelenleg (még?) a SZOT kötelékébe tartozó szakszervezet három hónapja megválasztott, többek által „más-kepp gondolkodónak” titulált titkára ugyanis reagálni kívánt a megjelent cikkre. Mindamellett, hogy meg lehetős idegenkedéssel fogadtam a sajtóbéli levelezgetés ötletét, palástolatlan

kíváncsisággal siettem a szakszervezeti titkár által megjelölt helyszínre, ahol a — láthatóan — tanácstalanul ücsörgő emberek bocsánatos, egyben elkeserítő zavara várt. Mint kiderült, ők részben egyetértenek a Szolidaritás álláspontjával, csak hogy vállalatuk egyes főnökeinek óhajára, engedve a nyomásnak, kénytelenek tenni valamit.

A kényszerhelyzet szülte kis válságstáb, mely a két szakszervezet tagjaiból és függetlenekből verődött össze, végül közös nevezőre jutott abban, hogy szakszervezetek, a dolgozói kollektíva nevében fenntartás nélkül nem nyilatkozhatnak, ezért az IDSZ titkára szakszervezeti közgyűlés összehívását szorgalmazta. Az IKV pazarló gazdálkodásának mibenléte tehát továbbra is titok maradt.

A későbbiek során mind Tolnai László (Szolidaritás), mind Hutvanger Mihály (IDSZ) arról értesített, hogy az ügy kapcsán támadt balsejtelmek beigazolódnak. Tolnai László szerint: — Munkásgyűléseket tartottak különböző rangú vezetők, s ott előre elkészített, szervezetünket otromba, valótlán rágalommal illető levelet próbáltak aláírni a fizikai és adminisztratív dolgozókkal. Ugyanakkor Hutvanger Mihály megtudta, bizalmatlan-sági indítvány benyújtását tervezik ellene az általa összehívott közgyűlésen.

Információik rendre helytállóan bizonyultak. A délután ötkor kezdődő szakszervezeti nyílt ülésen a kezdet kezdetén nem lehetett tudni, ki kivel van, és ennek megfelelően az odasze-

reglett alkalmazottak többsége — mint az megmutatkozott — nem tudta eldönteni, mi legyen az érdeke, s mi módon képviselje azt.

A gyakran személyeskedő, érzelmi kitörésekkel tarkított heves viták tüzeiben egymást közt kitergetett szennyes fő motívumát az IKV dolgozói körében jó részt ismeretlen, ám az Ingatlankezelő Dolgozók Szakszervezetének állóvizét felkavaró Szolidaritás Munkásszövetség sajtóbéli megnyilvánulásának sértődött elítélése jellemezte.

Az összefogás jegyében fogant szociális demagógia szép példjaként, a jobbára adminisztratív dolgozókat tömörítő Dáni utcai szakszervezeti frakció felhívásából idézek: „A megjelent újság-cikk olyan általánosságokat tartalmaz, amik a vállalat teljes kollektívájának egzisztenciáját veszélyeztetik, az egyébként is rossz közlelményi környezetben. Az ingatlankezelés és lakásgazdálkodási rendszer megváltoztatásának kérdésével az Országgyűlés jelenleg is foglalkozik, s ott nem képezte vita tárgyát a vállalat dolgozóinak tisztességes munkája... Munkatársainktól erre az időszak nem nyilvános fórumokon való megalapozatlan megnyilvánulásokat, hanem építő kritikát várunk, ami a munkavégzés színvonalának javítását szolgálja.”

Hasonló indítással Király Józsefné, az szb elnöke — távollétében — levélben jelentette be lemondását, de ez az intrika már másnak volt címeze: „... tudomásomra jutott, hogy Hutvanger Mihály szb-titkár tagja a Szegei IKV Szolidaritás

Szakszervezeti Munkásszövetségnek is. Nem tartom erkölcsileg megfelelőnek a két szakszervezetben való egy idejű részvételét, és megkérdőjelelem, hogy a jelen körülmények között képes-e szakszervezetünk dolgozóinak érdekképviselőre.”

A bizalmi válságban levő titkár itt megjegyezte: első sorban így tudná ellátni tisztségét, amennyiben bizalmat szavaznak neki. Szolidaritás tagsága egyébként formális, a két szakszervezet közötti kapcsolattartást, az esetleges együttműködést szolgálja.

További hosszas polémiák közepette a jelen volt szb-bizalmiak Hutvanger Mihályt megerősítették támogatásukról, elvetve a bizalmatlansági indítvány gondolatát. Ezért cserébe csupán azt kérték, lépjen ki a Szolidaritásból.

A háromórásra nyílt decemberi vitaforum eredményeként minden maradt a régi, és győzött a háttérben valóban saját érdekeit védők jól bevált, oszód meg és uralkodj!” taktikája.

Összefog-e végre az IKV két szakszervezete, túltessze magát a Milikusz-ünnepekek szervezésének komolytalan feladatán, és ha már dülöre jutott abban, hogy ki felel a feltételezett milliós pazarlásokért, felteszi-e a kérdést: hogyan tovább, merre, s kivel? — kérdeztem akkor kíváncsian.

Azóta várom a választ, mindhiába. Az IKV belharcai egyre kilátástalanabbá váltak, míg a vállalatot körülvevő közlelményi légkör, ha lehet, még feszültebbé vált.

Varga Iván

Nyugdíj előtt...

— Mit szól az IKV vállalati vezetését ért vádakhoz, s önt személyesen, miként érintette a Szolidaritás Munkásszövetség megnyilatkozása? — kérdeztük Prágai Tibor igazgatót.

— Először is, kérdéses, hány ember véleménye ez a vállalatban belül, illetve, hogy a szolidaritás tagjai testületileg egyetértenek-e a közzétett állásfoglalásukkal. Ami a vezetés megítélését illeti, az a véleményem, hogy a vállalat kollektívájának kell értékelnie tevékenységünket. Azt kijelenteni, hogy a vállalat vezetése alkalmatlan feladata ellátására, hogy maguk választotta vezetőket akarnak; ehhez így, egy-két embernek nincs joga.

— Mindenesetre, ennek hatására kipatiant egy igen-csak kusza szakszervezeti veszekedés. Egyesek a hivatalos szakszervezetek ellen ágáltak, s míg az IDSZ kivált a SZOT-ból, tagjainak egy része kilépett, önálló érdekképviselőt alakítva. Ön szerint, ezek a folyamatok hová vezetnek?

— Én minden további nélkül el tudom fogadni azt, hogy egy vállalatban belül több szakszervezet működjön, mindegyik a maga elvei szerint, védve a munkások érdekeit. Mint a vállalat vezetője, nem kívánok beleszólni a szakszervezeti csatározásokba, sőt, ha engem a kollektíva — értem ezen az osztályvezetői ülést — vezetői feladataim ellátására alkalmatlannak tart, levonom a szükséges konzekvenciákat.

— S ha ugyanezt a szakszervezet teszi?

— Testületi állásfoglalás esetén...

— Értem, csak hogy ez esetben a három szakszervezet három álláspontot képvisel.

— Sajnos, ebben még nincs gyakorlatunk. Előbb el kellene döntenünk, melyik az a fórum, amely a három, vagy ha kell, tízenkét szakszervezet és a vezetés között koordinál, illetve a szabadúszók érdekeit is figyelembe veszi.

— Lehetségesnek tartja-e azt, hogy az ügy kapcsán felkavarodott indulásokat a középszintű vállalati vezetés mintegy önvédelemből gerjeszti, manipulálja?

— Ha a szakszervezeti puccsra céloz, azzal kapcsolatban hallottam ezt-azt, de erről a szakszervezeteket kérdezze. Az én feladatam a vállalat irányítása, a lakosság szolgálata, ezért ezzel foglalkozom.

— Befejezésül: rövidesen nyugdíjba vonul, hogyan látja az IKV jövőjét?

— Bizakodó vagyok, mert meggyőződésem, hogy más formában, más névvel, de ingatlankezelésre szükség lesz, amennyiben gazdaságosan, racionálisabban működhetünk. Ehhez azonban faragni kell azokon a jogszabályokon, amelyek jelenleg is gátolják tevékenységünket.

V. I.

Repül a törülköző...

Meglehetősen népszerű dolog manapság az ingatlankezelő vállalatokat szidni, pedig ahogy az OTP-nek a kamatadóhoz, úgy az IKV-nak sincs semmi köze a lakbér-emeléshez. Igyekeznénk az üdvözítő piac felé, ugyanakkor nem vagyunk következetesek. Mindenki tiltakozik, ha közepe méretű lakásának bére ezer néhányszáz után kétezer forinthez közelít, ugyanakkor az is bolond, aki öthet ezer alatt kiad egy ilyen lakást albérlésbe. Eltelik még egy kis idő, míg ezt a néhány ezer forintot áthidaljuk. Igen, de az állam... — mondhatnánk, csak hát az — ökolívó nyelven szólva — lassan bedobja a törülközőt. Már úgy értem, a bérlakásfronton. Arányait tekintve, Angliának is több állami, értd szociális bérlakása van, pedig arrafelé már átéltek néhány erősebb privatizálási hullámot is. Sőt, jövedelmüknek kisebb hányadát fordítják lakbérre, mint mi.

Szóval, az állam kivonul. Vonulgat. Amíg néhány lakásos, illetve jó állapotú házakat hagy maga mögött, még üdvözik is a kezdeményezést a piaci ár 15 százalékaért lakáshoz jutó szerencsések (élelmések). Ha egy lerobbant, százéves, 40 lakásos, többemeletes házát „unna” meg az állam, csinos kis riadalmat okozna.

Adódik a kérdés, hogy tették a felújításra szánt százmilliókat? Hát, az bizony elfolyt. Felelősök? Azok is vannak, s hogy mostanában pont az ingatlankezelés került az érdeklődés homlokterébe, az már az ő pechjük. Azt nem vitatja senki, hogy az IKV-nak sok van a rovasán. Mentségükre csak az szólhat, hogy ült a fejükön egy tanács, s a direkt utasítások meglehetősen szűk mozgásteret engedélyeztek. Na, és a piac? Ha volt gazdálkodó szervezet, amelyet sikerült távol tartani a piactól, az ingatlankezelés biztos közéjük tartozott. Az, hogy az IKV milyen sorsra jut, már a közeljövőben eldölhet. Az biztos, hogy amíg lesz állami tulajdonú lakás, ingatlankezelés is kell. A nagy igyekezetben eddig éppen a kezelésre nem jutott idő és pénz. Céget karcsúsítani csak az ingatlankezelésre koncentrálva lehet, ez viszont azt jelenti, hogy meg kell szabadulni a nélkülözhető tevékenységektől. Ez természetesen csak egy változat az átalakulási elképzelések sorában. Lassan kft., ktszövetkezet, vegyes vállalat a fél ország. Ha igaz, hogy határainkon belül tisztázatlanok a tulajdonviszonyok, akkor az ingatlankezelésben kétszeresen azok. Szakember legyen a talpán, aki ebből a szervezetből egészséges, életképes részeket hasít ki, mindenki — munkavállaló, munkáltató, lakásbérlő — meglegedésére. Drasztikus intézkedések sora nélkül mindez egyenesen csoda volna.

Így azután az indulatok is érthetőbbek. Mindhárom részről...

Kovács András

Hat elszánt képviselő

Nem övezte túl nagy érdeklődés az Országgyűlés településfejlesztési és környezetvédelmi bizottságának péntekre összehívott ülését, mindössze hat képviselő tett eleget Berdár Béla bizottsági elnök meghívásának. Pedig a napirendi pontok között jó néhány érdekes téma szerepelt. Így egyebek között a főváros környezetvédelmi helyzete. A bizottság a két illetékes belügyminiszter-helyettes ismertetője alapján tárgyalta a települési önkormányzatokról szóló törvényről, valamint a területgazdálkodás korszerűsítéséről. Szó esett arról is, hogy a képviselők körében aláírást gyűjtenek a kamatadó eltörlését javasoló indítvány beadásához. Az elnök Berdár Béla úgy vélte, hogy ebben a kérdésben a bizottság testületileg ne foglaljon állást; amikor ezt majd az Országgyűlés tárgyalja, mindenki saját lelkiismerete szerint szavazzon.

A Vállalkozók Pártjának jelöltjei

Az elmúlt héten alakult rus magánvállalkozó, Fohsz meg Szegeden a Vállalkozók Pártjának helyi szervezete, amely az egész megyére szőlőn összefogja a viszonylag későn alakult párt tagjait. A párt célja — jelszószerűen fogalmazással: *vállalkozás, magántulajdon, népjólét.*

A Szegeden megalakult szervezet most megtartotta első, tagtöbörző gyűlését, amelyen a vezető testületeket is megválasztották, valamint képviselőjelölteket jelöltnek ajánlják Benke Zoltánt (Szeged, Oskola utca 7. Telefon: 11-072). A két jelölt címére várja a párt a kopogtatócédulákat; a szimpatizánsok az Oskola utcai címen — telefonon érdeklődhetnek, ideiglenesen ott rendezik be a pártirodát; csütörtökönként este 6-tól a Roosevelt téri Halászcserda pincéjében várják a személyesen érdeklődőket az egész megyéből.

A Vállalkozók Pártja Szeged két körzetében indít képviselőjelölteket: a 2. számú körzetben Ördögh Mátyás (Szeged, Mátyás tér 15. Telefon: 10-891) független jelöltként indult, ezentúl a vállalkozók támogatását is élvezve; a 3. számú körzetben jelöltnek ajánlják Benke Zoltánt (Szeged, Oskola utca 7. Telefon: 11-072). A két jelölt címére várja a párt a kopogtatócédulákat; a szimpatizánsok az Oskola utcai címen — telefonon érdeklődhetnek, ideiglenesen ott rendezik be a pártirodát; csütörtökönként este 6-tól a Roosevelt téri Halászcserda pincéjében várják a személyesen érdeklődőket az egész megyéből.

Pénzbüntetés az elkövetőknek

Pénteken ítéletet hozott a Szolnoki Városi Bíróság a Magyar Szocialista Párt szolnoki irodájába történt behatolás elkövetőit — Gyarmati Csaba és Patvaros Attila — ügyében. Mint ismeretes, a Tisza-gate néven ismertté vált és nagy belpolitikai vihart kavart eset február 2-án éjjel történt. Az MSZP Tőfénék utcai párhelyiségéből a két férfi különböző iratokat, pénzügyi nyilvántartásokat, választási röpdokumentákat és magnókazettákat vitt magával. A két SZDSZ-tag — akiket azóta kizártak a pártból — az eltulajdonított anyagokat a Szabad Demokraták országos központi-já-ba akarta eljuttatni, ám ter-vük végül is meghiúsult. Ebben első sorban az játszott szerepet, hogy időközben felismerték tettük politikai súlyát és várható következményeit. Az SZDSZ szolnoki szervezete a történetekről tudomást szerezve végig partnerként segített a rendőrségnek az ügy felderítésében. A két elkövető a nyomozás során beismer-

cselekményét, az iratok nagyrésze a magnókazetták kivételével megkerült. A lopás miatt az MSZP szolnoki irodáját megközelítőleg 4 ezer 800 forint anyagi kár érte.

A Szolnoki Városi Bíróság az ügyészség indítványát elfogadva tárgyalás mellőzéseivel hozta meg döntését. Eszerint Gyarmati Csabát, elsőrendű vádlottat egy rendbeli társattesi minőségben elkövetett lopás és magánokirattal való visszaélés vétségéért 7 ezer forint pénzbüntetéssel sújtotta. Patvaros Attila, másodrendű vádlott ugyanezen vétségéért 6300 forint pénzbüntetést kapott. Mindkettőjükre vonatkozó megállapítás, hogy a pénzbüntetés ki nem fizetése esetén meghatározott időtartamú fogház-büntetés vár rájuk. A bírósági határozat szerint fel-lebbezésnek helye nincs, de — szintén jogi előírás — az érintettek az ítélet kézbesítésétől számított nyolc napon belül tárgyalás megtartását kérhetik.

Totális értékvesztés!?

Nem mindennapos, de — sajnos — egyre gyakoribb látvány fogadta csütörtök reggel az Atikóvizig Tisza-parti üdülőtelepére érkező nyomozókat. Eddig ismeretlen tettesek szerda éjszaka öt hétvégi házat feldúlva távoztak a mintegy 18 ezer forint értékű szedett-vedett zsákmánnyal, mely többek között Junoszt tévéből, forrasztópákából, horgász-felszerelésekből, néhány üveg szeszből és az újabb, a betörők körében egyre népszerűbb füstölt-hús-készítményekből állt össze.

Hogy a feltört házakban

I. V.